

(המשך ממעמד 33)

צה, בייחוד בהתחשב באווירה הכללית בארץ, מיקרה פינטו ושדה, ארים ידי, אכנע ואשתחרר. במקום זה ביקשתי חקי, רה, וכשניתנה הוראה לסגור את התיק, בעיקבות החקירה, רק אז הודעתי: אני לא איתכם. וביקשתי בכנות להשתחרר. מסתבר שאני מספיק חזק לעמוד בכל זאת. הפירמידה היא צרה ותמיד היתה תחרות, אך תמיד שמרנו על רמה נאור תה. מעולם לא ירדנו לתהדרמה כזאת, המעידה על חולשה ובינוניות — רצח-אופי בכונה תחילה.

עד שבוצעה החקירה נקטה „הנהלת החיל“ גישה של אי-התערבות. דבר שי איפשר לה להפגין חוסר-גיבוי מחד, ומאידך להכשיר את הקרקע להפצת סיי פרייבדים ועלילות-שווא ללא כל בקרה ושליטה. אחרי שהנושא נסגר, לא שוגר תה המדיניות, ואפילו מפקדים בכירים לא עודכנו בסיפור האמיתי, כך שחרושת השמועות לא שככה, אלא אפילו לובתה. זה באמת דבר שאין לו תקדים, ומאד לא הוגן כלפי וכלפי מישפחתי.

עד כאן סיפורו האישי של רן פקר.

רן פקר נחשב בשנים האחרונות כטייס מיספר אחד של חיל-האוויר. הוא נערץ על דורות של טייסים, ועוד כשהיה רב-סרן, הוחלט כבר עלידי מפק די החיל, ובראשם שריהביטחון של היום, לגדלו לתפקיד מפקד-החיל. דורות של טייסים וחילי חיל-האוויר עברו תחת פיי קודו. למרות נוקשותו — הטינו שלו בחיל הוא „הברזל“ — הוא נערץ ואהוב עלידי פקודיו, הן בגלל כנותו ויושרו, הן בגלל מיומנותו הרבה והעובדה שהוא הפך אגדה בחיל, בצה"ל ובצבאות העולם, כטייס מעולה שמאחוריו מאות עלילות גבורה שרובן הגדול עדיין אסור לפירי סום.

רן בן ה-44 הוא יליד כפר-וינקין. בן למישפחה שהיא דור שלישי בארץ. אמו היא נצר למישפחת-גבורה אחרת, מישפחת שטרמן. בהיותו ער הצטרף ל- „גדנ"ע-אוויר, עבר קורס מ"כים במיסגרת הגדנ"ע, ועם הגיוס הצטרף לקורס-טיס של חיל-האוויר, אותו סיים כחניך מצטיין. מאז טס בכל המטוסים החדשים שי הגיעו לחיל-האוויר. במילחמת-סיני השי תתף בפעולות קרביות כטייס מיסטר. מילחמת ששת-הימים ומילחמת-ההתשה שאחריה היו התקופה הגדולה של רן פקר. הוא התפרסם ברחבי העולם כבעלי-שיא, כמי שהפיל בעצמו שיבעה מיגים של האוייב. בעת פעולת-סמוע זכה רן

הדבר היחיד שהשפיע עלי הוא שראיי תי את מישפחתי נהרסת לנגד עיני. (אשתי) חרותה, שהיא אשה מיוחדת במינה, שבילתה את עשרים השנים האחרונות בבטיסיה-חיל וראתה כיצד אנחנו היינו מטפלים באנשים, תומכים בנוקמים ומסייעים לאלה הזקוקים לעזרה, ראתה בחיל-האוויר מיבצר יציב ומוצק, כשגור כחה שזוה בסך הכל מגדל-קלפים, שי התמוטט לנגד עיני, נשברה נפשית ופיי

עם רדו ומושי

הרמטכ"ל לשעבר, דויד אלטור ז"ל (מימין), ומפקד חיל-האוויר לשעבר מרדכי „מוטי“ הוד, חושפים את דרגותיו של פקר בטקס בלישכת הרמטכ"ל. אותם שחקרו את פרשת השבוי הערבי הגיעו למסקנה שיש לסגור את התיק. אולם ציד-המכשפות נגד פקר נמשך.

שקר. המילחמה לא תוחקרה ברצינות עד היום.

בקיץ 1977 הזמין אותי בני פלד לשיחה אישית בגן ביתו בנווה-הדרום. זה היה ביום השישי אחר-הצהריים. היתה זו אחת הי שיחות הקשות בחיי. עוד פעם שמת הכל על השולחן. בין היתר אמרתי לבני שמבלי להעריך ולאהוב אנשים, אי-אפשר כיום לפקד. כמו כן ציינתי פעם נוספת שהדרג הלוחם, סרנים ורס"נים, מוכן „למות בעד המולדת“, מה שהוא רוצה זה רק דבר אחד: שהמפקד השולח אותו למשימה ידע ויבין מה הוא עושה. ואו, ברגע של משבר זמני, התפרץ בני ואמר: „אתם באים בטענות אלי?“

אף אחד מהמבקרים החמורים ביותר של חיל-האוויר, כולל עור וייצמן בעצמו, לא העז לאמר את מה שמעתי מבני פלד. הופתעתי והודעתי. עד כאן מיכתבו של פקר.

כתב אז רן פקר, כשהוא מטיח האשמות חריפות ביותר בפיקוד חיל-האוויר ובפיקוד צה"ל.

מהמילחמה (מילחמת יום-הכיפורים) יצאתי בהרגשה מאד גרועה. ההרגשה הייתה שחיל-האוויר לא מילא את רמת הציפיות שהיו כלפיו. ההרגשה שלי היתה שעם-ישראל השקיע בנו את המירב, ולא קיבל תמורה תואמת. הרגשה שלא תמיד קראו נכון את „תמונת הקרב“, ולכן הופעלנו לעיתים בחוסר-יעילות מיבצעית. חובה היתה עלינו לטהר מייד את השוררות, לחשוף את השגיאות, אחרת נאבד את היקר והחשוב ביותר — מוראל הלוחמים ואמונתם במנהיגות. את כל זאת אמרתי למפקד חיל-האוויר

עם רפול

פקר, במרכז, יחד עם הרמטכ"ל רפאל איתן בעת טיור בחרמון. במיכתבו לרפול מציין פקר, כי הוא למד מרפול את המושג נקמה וכי אלוהים ינקום בכל אלה אשר שפכו את דמו.

סית, ועוד יקח זמן רב עד שתצליח לצאת מזה.

כך קרה גם בהתחלה עם (בתי) ארי רית, שמאנה לצאת איחנו בזמנו לבוס-טון, והעדיפה שלא לדחות את השרות, כי רצתה קודם כל לשרת בצבא. ורק אחר-כך להחליט על דרכה בחיים. כשגור כחה, כסמלת-מיבצעים בבסיס חיל-האוויר, וכאחת שעומדת להישא לטייס, כיצד גרי

ענדי, אם תחנכל לי גם אחרי שיחרורי, אשיב מילחמה שערדה ותיכתח תיבת-פינדורה

אולם רן פקר המשיך לכתוב לעצמו את הבור ולהרחיק מעצמו את התפקיד שבו רצה יותר מכל, תפקיד מפקד חיל-האוויר. הוא לא הסתפק בכך שבמשך שלוש שנים חקר בעצמו, עם צוות עוזרי רים וקצריניות, את מהדלי חיל-האוויר ומפקדיו בעת המילחמה, אלא המשיך לדרוש לנקות את השטח.

אז האלוף בני פלד) בכנות ובהגינות עשרות פעמים, ולעיתים גם בכתב, שחור על גבי לבן, דרשתי רק דבר אחד: בואו נתחקר את המילחמה בכנות וביושר, כך שנוכל גם לדעת באמת מה היה, והעיי קר נוכל להפיק לקחים נכונים. נדחיתי בכל מיני תירוצים כושלים, עד הלבסוף הכנתי שמי שפיקד על החיל, אינו מוכן לעמוד נכוחה מול המבצעים.

ידעתי שזה אבוד, ולכן החלטתי לתח-קר את המילחמה לבד, בבסיס, ובכוחות עצמנו. מיבצע זה לקח לנו שלוש שנים תמימות, כשבסופו הופצו כעשר חוברות בנושאים שונים.

רן פקר במרכז עם עור וייצמן, עוד כשווייצמן היה מפקד חיל-האוויר. וייצמן נהג לטעון שפקר הוא הטוב בטייסי חיל-האוויר ויעד אותו לפיקוד על החיל. למרות זאת מאשים פקר במיכתבו את וייצמן: „ברור לי שלא תיתן משערת ראשך עבור אף אחד מאיתנו וכי מה שחשוב לך זה שמך בציבור.“

המבצע שלנו הוחרם עלידי המפקדה הבכירה, אך התקבל בהתלהבות רבה בי יחידות המיבצעיות. פעם ראה הרמטכ"ל דאו, רביאלוף מוטה גור, את אחת הי חוברות על שולחני בבסיס, ושאל לפשר הדבר. הסברתי שזה תחקיר בסיסי של המילחמה. בהזדמנות מאוחרת יותר זרק לי מוטה גור ששמע מבני פלד שלא רק הבסיס שלי יתחקר את המילחמה, אלא כל בסיס בחיל-האוויר עשה אותו הדבר, אני פשוט חיכיתי ולא הגבתי. ידעתי שזה

פקר בשם עולמי, כאשר הוא וטייסיים אחרי רים שהיו עימו הותקפו עלידי מטוסי האנטר ירדניים, שעלו עליהם במיספרם. בקרב אוויר-אוויר מיוחד בימנו, כאשר מטוס האנטר „שלו“ נמצא כמעט בגובה הקרקע, הפיל אותו פקר.

עם עור

במילחמת יום-הכיפורים נקרא לפקד על טייסת פאנטומים, אחרי שמפקדה הקודם של טייסת זו הופל בקרב. הטייסת, בפיי קודו של רן פקר, עשתה שמות במערך המצרי, וזכתה בשבחים רבים. אחרי הי מילחמה מונה כמפקד תל-נוף, תפקיד שבו כיתן עד שנסע ללימודים בבוסטון באר-צות-הברית, שם סיים בהצטיינות את לי-מודיו לתואר מ"א ושב ארצה, אל תוך מערבולת הפרשה שלו.

אולם נראה שלא סיפור הערבי, שאיי רע — אם אירע גרם לרן פקר לפרוש מחיל-האוויר הי שבוע, במיכתב ששיגר לשרי-הביטחון, ל-רמטכ"ל ולמפקד חיל-האוויר מבוסטון, ב-14 בפברואר 1979, מגולל פקר, מבלי להתייחס כלל לפרשת השבוי, את תחי-לת הקרב הפרטי שלו במיפקדת חיל-האוויר.